

нанстина много важень за благосъстояніе-то и на еднж-тж и на другж-тж половинж. Отъ него зависи най-много задръжаніе-то на кжщж-тж и нейно-то напръдваніе или пропаданіе, а това има голѣмо вліяніе и на нравственж-тж и на душевнж-тж странж. Тоя позивъ нанстинж заслужва да ся земе повече прѣдъ видъ при отгледваніе-то на женскый полъ, отъ колко-то е было досега. Не каже напраздно наша-та пословица: „Не стон кжща-та на земж-тж, нъ на женж-тж!“ и друга: „Ако мжж-ть внося съ двѣ-тѣ рѣдѣ, а жена-та да износя само съ малкый прѣстъ — кжща-та е запусѣла!“ А каквы свойства и каквы знаянія сж потрѣбны на добрж домакынж? Рядъ, точность, чистота, пазеніе, задоволеніе съ малко, скромность, прилѣжность и постоянство: това сж всичкы свойства, безъ кои-то не може ся ни помисли за еднж вредж и добрж домакынж. Ето, милы сестры, това е главна-та основа, на кож-то бы трѣбвало да ся основава цѣло-то отхранваніе на женскый полъ, та да може той впълно да отговори на свой-ть позивъ!“

Тукъ свръши слово-то си тая млада госпожя, на кож-то всичкы исплѣскахж рѣдѣ и едногласно ѝ извикахж: *да живѣеш!* И азъ рѣкохъ въ себе си: да живѣе за радость и веселіе на своя съпржгъ и чяда и, нанстинж, за славж и ползж на отечество-то си!

По това народъ-ть излѣзе а азъ останхъ въ училище-то за да поразгледамъ това онова. Въ това врѣмя мой-ть пріятель мя попыта: какъ ви ся види, господине, наше-то училище? — тврѣдѣ добро, отговорихъ му; — а какъ ви ся видѣ слово-то на госпожж-тж? — Прѣкрасно, рѣкохъ; такъво, за какво-то по другы мѣста наши-тѣ госпожи ни наумъ нѣмать. — Мољж вы, рѣкохъ, пріятелю, коя е тая госпожя, що казва слово-то? Какъ ся именува? Отгдѣ е и гдѣ ся е учила, та знае толкова? — Тя ся именува Слава С. Драганова и е, каже, съпржга на Г-въ Станчо Драгановъ, кой-то работи съ Влашко и Нѣмско. Нейна милость ся е учила въ това сжще училище, колко-то ся е могло на нейно врѣмя; нъ испослѣ отъ много прочитаніе различни книги е дошла до това знаяніе.